



# ✝ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 27. НОВЕМБАР 2022. ∞ БРОЈ 169. ∞ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • [frmilorad@hotmail.com](mailto:frmilorad@hotmail.com)

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • [protapetar@hotmail.com](mailto:protapetar@hotmail.com)

 [SVTROJICA.MELBOURNE](http://SVTROJICA.MELBOURNE)  СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК  [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

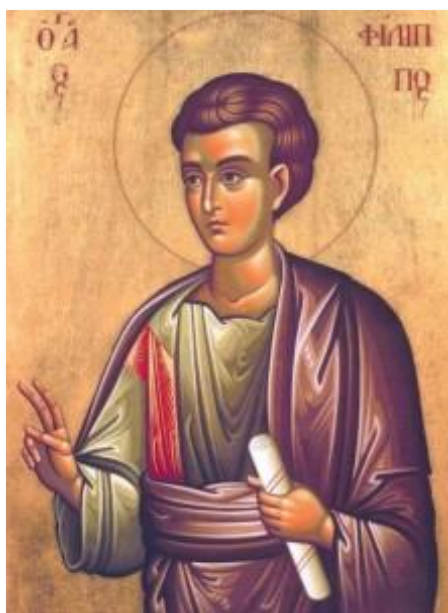
## КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

<b>НЕДЕЉА 24. ПО ДУХОВДАНУ</b> <b>27. НОВЕМБАР 2022. ГОДИНЕ</b> <b>СВЕТИ АПОСТОЛ ФИЛИП</b>	<b>Глас 7. На Јутрењу Јеванђеље: Мк. 16,1-8</b> <b>На Литургији Апостол: Еф. 2,14-22</b> <b>Јеванђеље: Лк.8,41-56</b>
ЧЕТВРТАК, 1. ДЕЦЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ 19ч
СУБОТА, 3. ДЕЦЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ И ВАВЕДЕЊА 19ч
<b>НЕДЕЉА, 4. ДЕЦЕМБАР</b> <b>ВАВЕДЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ</b>	<b>ЈУТРЕЊЕ 9ч ∞ ЛИТУРГИЈА 10ч</b>
БОЖИЋНИ ПОСТ ПОЧИЊЕ У ПОНЕДЕЉАК 28. НОВЕМБРА 2022. И ЗАВРШАВА СЕ У ПЕТАК 6. ЈАНУАРА 2023.	

### СВЕТИ АПОСТОЛ ФИЛИП

Родом из Витсаиде крај језера Галилејског, као и Петар и Андреја. Од малена научен Св. Писму Филип се одмах одазва позиву Господа Исуса и пође за Њим (Јов. 1, 43). По силаску Св. Духа Филип је ревносно проповедао Јеванђеље по многим странама Азије и по Грчкој. У Грчкој хтедоше га Јевреји убити, но Господ га спасе моћним чудесима својим. Тако архијереј јеврејски, који се устреми на Филипа да га бије, наједанпут ослепи и сав поцрни. И би земљотрес велики, и земља се раступи и прогута злобне гонитеље Филипове. И друга многа чудеса збише се, нарочито исцелења болних, због којих многи незнабошци повероваше у Христа. У граду Фригијском Јерапољу св. Филип се нашао на заједничком послу јеванђелском са Јованом Богословом, својом сестром Маријамном и Вартоломејом апостолом. Туде би нека опасна змијурина, коју незнабошци храњаху брижљиво и клањаху јој се као Богу. Апостоли Божји молитвом као копљем умртлише ту змијурину. Тиме навукосе гнев помрачених људи. И озлобљени незнабошци ухватише

Филипа и распеше га наопако на дрвету, по том распеше и Вартоломеја. У том се земља раступи и про-



гута судију и многе друге са њим. У великом страху потрчаше људи да скину распете апостоле. Но успеше само Вартоломеја да скину жива; Филип пак беше издахнуо. Вартоломеј постави крштенима за епископа Стахија, кога пре тога он и Филип беху исцелили од слепила и крстили. Беше Стахије 40 година слеп. Мошти св. Филипа пренете су доцније у Рим. Пострада овај

дивни апостол 86. године у време цара Дометијана.

### СВЕТИ ГРИГОРИЈЕ ПАЛАМА

Отац Григоријев је био знатан чиновник на двору цара Андроника II Палеолога. Даровити Григорије, свршивши светске науке, не хте поћи на дворску службу него се удаљи у Свету Гору и замонаши. Подвизавао се у Ватопеду и Лаври. Водио борбу са јеретиком Варламом и најзад га победио. Посвећен за митрополита Солунског 1347. год. Прослављен и као подвижник, и као богослов, и као јерарх, и као чудотворац. Јављали му се наизменично: Пресвета Богородица, св. Јован Богослов, св. Димитрије, св. Антоније Велики, св. Златоуст, ангели Божји. Управљао црквом Солунском 13 година, од којих једну годину провео у ропству код Сарацена у Азији. Упокојио се мирно 1360. год. и преселио у царство Христово. Мошти му почивају у Солуну, где се налази и красна црква његовог имена.

Пролої

## НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТ ЧЕТВРТА ПО ДУХОВИМА

„И БЈЕШЕ НЕКА ЖЕНА БОЛЕСНА  
ОД ТЕЧЕЊА КРВИ ДВАНАЕСТ  
ГОДИНА, КОЈА ЈЕ СВЕ СВОЈЕ  
ИМАЊЕ ПОТРОШИЛА НА  
ЉЕКАРЕ И НИЈЕДАН ЈЕ НИЈЕ  
МОГАО ИЗЛЕЧИТИ; И  
ПРИСТУПИВШИ САСТРАГ  
ДОТАЧЕ СЕ СКУТА ХАЉИНЕ  
ЊЕГОВЕ, И ОДМАХ СТАДЕ  
ТЕЧЕЊЕ КРВИ ЊЕНЕ“  
(Лк. 8, 43-44)

**Н**ајчешће смо сведоци тога да је Христос чинио чуда на основу личног тражења оболелих или на заузимање њихових пријатеља. У овом случају сусрећемо се са чињеницом да је Господ излечио жену на основу њеног „дотицања скута његове хаљине“.

Наша вера представља врата кроз која се улази у собу где станује Бог. Она подстиче сва наша чула на служење Богу и на заједништво са Њим. И, вера увек нађе начин како да оствари свој циљ. Ако се нађемо у невољи а веру имамо и ослањамо се на Бога, сигурно ћемо наћи излаз из наше невоље. Али, човек мора чврсто веровати. Јер, чврста вера рађа наду а нада одржава човека на путу, док му се год не отворе нека врата. Без вере, дакле, нема наде, а тамо где нема наде долази до колапса.

Причали су ми причу о човеку који је учествовао у саобраћајној несрећи у којој је изгубио целу ужу породицу. Он је преживео али је остао непомичан – парализован. У почетку је закључио да нема ни једног разлога да живи. И, заиста, није било лако помоћи овом унесрећеном човеку. Његов свештеник га посети једног дана и, видећи га у непомичном стању, а знајући за смрт његове жене и троје деце, дуго се мучио да нађе неку реч утехе. На крају ће само: „Милане, поред молитве Богу за покој душе твоје драге породице као и да теби Бог помогне, на начин на који Он



*Исцељење крвошочиве жене,  
фреска манастира Дечани*

то само може, желим да још додам и ово: Пише у Светом Писму да Бог може од камења подићи децу Аврамову“.

После иницијалне агоније, Милан је почео да се бори против одузетости тела. На крају тешких напора, који су узели дуге три године, Милан се опоравио. Почео је помало и да ради. Изненада, једно јутро му саопште да је добио лутрију. Од пара које је добио, Милан сазида дечије сиротиште и почне да помаже децу која су остала без оба родитеља. Он убрзо постане најпознатија личност свога краја, а што је најважније, стотине и стотине деце почну расти сматрајући њега својим родитељем. Иако Милан никада није заборавио трагедију у којој је изгубио своју фамилију, он је своју жалост заменио за молитву, а наставио да ради за добро друге деце. На питање како је превазишао невољу која га је задесила, он је једноставно одговорио: „Захваљујући речима Светога Писма, на које ме је подсетио мој свештеник: *Бој и од камења може подићи децу Аврамову*. Ове речи ме нису

напуштале све време моје борбе да физички оздравим. Знао сам да Бог и за мене има неку мисију“.

За свакога Бог има нешто спремно. Када смо већ дошли на овај свет, вољом Божијом, морамо поштовати вољу Његову, тиме што ћемо поштовати свој живот. Свако од нас има одређену улогу у Божијој породици. Због тога је потребно да хранимо нашу веру, веру која живот значи.

Жена из данашњег јеванђеља није изгубила веру за свих дванаест година, колико је трајала њена тешка болест. Иако је прошла све лекаре и потрошила све своје имање, а лека није било, она није губила веру да ће се излечити једног дана. Видевши Христа, око кога се тискало мноштво света, она је видела своју шансу за оздрављењем. И, како се понаша ова жена? Она не тражи милости јавно, она само жели да се дотакне скута хаљине Христове. Она зна да ће оздравити. Схватила је она да је Христос Спаситељ. Њена боголика душа је прочитала ову вест. Зато она зна да је довољно да се само дотакне дела Христове хаљине. И, заиста, када она то учини, оздрави онаг часа. Христос зна да га се неко дотаче те каже: „*Неко ме се дошаче, јер осећих силу која изађе из мене*“.

Порука приче за све нас састоји се у томе што би сви ми требало да имамо веру јеванђелске жене као и њену жељу да се дотакнемо „скута хаљине Христове“. А то ћемо учинити уколико будемо бринули о вери нашој. Свако од нас треба да залива своју веру и да непрестано мисли на то да је „вера кључ који отвара врата собе у којој Христос борави“. Сваким добрим делом, које чинимо, ми се дотичемо „скута хаљине Христове“.

Господе Исусе Христе, помози нам да разумемо тајну вере, вере која отвара врата Неба! Амин!

*Проша Милораг Лончар*

## МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН - 27. НОВЕМБАР

ДОКЛЕ ДОСТИГНЕМО СВИ У  
ЈЕДИНСТВО ВЈЕРЕ И ПОЗНАЊЕ  
СИНА БОЖЈЕГА, У ЧОВЈЕКА  
САВРШЕНА, У МЈЕРУ УЗРАСТА  
ПУНОЋЕ ХРИСТОВЕ (ЕФ. 4, 13)

Јединство вере, браћо, и познање Сина Божјег, Господа Исуса Христа Спаситеља, сједињује два човека у једног човека, хиљаду људи у једног човека, и многе милионе људи у једног човека. Јединство вере у Христа Господа, и право православно познање Христа Господа, сједињује људе јаче него крв, јаче него језик, јаче него све спољашње



околности и материјалне везе. Кад многе душе једно исто мисле, једно исто хоће и једно исто желе, онда су те многе душе као једна душа, једна велика и моћна душа. Телесне разлике при томе мало значе и мало се узимају у обзир. Тако једнолике душе зидају се у *човјека савршена, у мјери узрасћа пуноће Христове*. У савршеној целини савршени су и делови. Свака хришћанска душа јесте *део човјека савршена*. Христос је човек савршен, коме је Црква тело тајанствено. Он испуњава Собом сваког верујућег у Њега према мери узраста свакога. Он је пуноћа над пуноћама, извор живи, који тече и пуни сваку достојну празнину. То јест, уколико се човек испразни од свега што није Христос, уколико Христос улази у њега и испуњава га. О браћо моја, потребна је дубина смирења поред јаке вере, да би се Жива Вода улила у нас. И у

природи гледамо, да ниско земљиште вода лакше натапа. Што год је ниже смерно понижење наше пред Господом Исусом, то се драговољније Он спушта у нас, натапа нас Својом животворношћу и испуњава нас као сасуд Свој пуноћом Својом бесмртном.

О Господе Исусе, пуноћо живота, мудрости, красоте и сласти, помози нам понизити се пред величанством Твојим Божанским, да би се удостојили Твоје посете. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свети владика Николај

## РАЗГОВОРИ О ВЕРИ

Предавање на тему „У сусрет Христовом рођењу“ одржаће јереј др Небојша Тумара у **уторак, 29. новембра 2022. у 19ч**, у учioniци школе при храму Св. Архиђакона Стефана у Кизбороу.

## ENGLISH SECTION

### SAINT VERONICA, THE WOMAN WITH THE ISSUE OF BLOOD

The account of the woman with an issue of blood, who had the unusual name of Veronica, may be found in the Gospel according to Saint Matthew (9:20-22), in Saint Mark's Gospel (5:25-34), and also in Saint Luke's Gospel (8:43-49).

The Synaxaristes of Saint Nikodemos of the Holy Mountain states that this Saint was from the city of Paneada. When the Lord healed her issue of blood, she was very grateful, because for twelve years she had *“suffered much under many physicians, and had spent all that she had, and nothing had helped, but instead she became worse”* (Mark 5:26)

She had heard of Christ, and decided to go to Him, believing that

she would be healed merely by touching His garment. When she did this, the Savior felt that power had gone forth from Him. Turning to the crowd, He asked who had touched His garment. His disciples were puzzled by the question, since many people were pressing Him on all sides. Saint Veronica came forward and fell down before Him in fear and trembling, and admitted what she had done. The Lord said, *“Daughter, your faith has made you well; go in peace, and be healed of your affliction”* (Mark 5:34).

In her gratitude, she made a statue of Him and placed it in front of her house, where everyone could venerate it. A healing plant grew at the base of the statue, which was able to cure various diseases. According to the Tradition, this statue was preserved until the time of Emperor Julian the Apostate, who has converted the statue to Zeus. This is

one of rare examples of statues being venerated in Eastern Church; as it is well known, it became a dominant custom in Western Church.

Later, Saint Veronica became a member of the early Church. After living a life of holiness, she surrendered her soul to God.

### A MYSTERIOUS, INVISIBLE CONVERSATION

Today we read in the Holy Scripture about this mysterious, invisible conversation between the human soul and God. The Lord was pressed by large crowd of people. They all desired help, healing, and support in whatever matters from the great Teacher and man of prayer. But it turns out that only one great and most exalted soul was truly conversing with Him, and He entered into

conversation with her. God Himself not only spoke with her, but also showed her His great mercy—He answered her prayer. Pressed by those standing around Him, the Lord was making His way through the crowd. The disciples were gently keeping the people away because they were simply shoving the Savior. Suddenly the Savior pronounced the words that stunned His disciples and the people around Him: “Who just touched me?” The disciples said, “Teacher, a multitude of people are pressing against You! Every moment dozens of hands reached out to You and grabbed the hem of Your garment.” The Lord meant only one person. “Virtue (power) has gone out of me,” He said to His disciples in explanation. He Himself knew perfectly well who had touched Him, and turned to the crowd, asking, “Who touched Me?” with the aim of giving us an infinitely important lesson for all times in the life of the Christian Church. From out of the crowd came a misfortunate pagan woman who did not dare to raise her eyes to Christ the Savior, or to the disciples, or even to the people. Falling at His feet, she confessed that it was she who had touched Him. The multitudes of people who crowded the Savior were silent, and she answered: “I touched You.” Her soul had engaged in a mystical conversation with God. And her soul could not be deceived.

A person can talk. We can converse with the spiritual world without pronouncing a word. This is the great gift of the soul’s communion with God. Amidst the human clamor of the crowd, the only soul that had such conversation was this poor woman with the issue of blood (according to Church tradition her name was Veronica; she later became a Christian), who because of her illness could not even appear in society, never mind touch someone. It was considered that anyone whom such a person touched would

become unclean and thus not permitted to enter God’s temple. But she dared to touch the greatest Teacher and miracle worker (as it seemed to her)—in fact, God Himself, incarnate and become man.

The Lord says to her these remarkable words, which each of us would like to hear: Daughter, be of good comfort; thy faith hath made thee whole. [In the Slavonic, in place of “be of good cheer” is the word, *derzai*, which means, “be bold!—Trans.] He didn’t say, “It saves you...” or “You will be saved”, but “Be of good comfort”, and calls her “daughter”: “Your faith has saved you.” It’s already saved her! What astonishing words! The Lord calls her to boldness; He supports her action, which was in complete contradiction to the Old



Testament law. Not only should she not have touched the sacred garments (as the holy fathers say, she touched one of the sacred parts of the Old Testament man—the tassel with blue wool, which indicated the Jews’ special position), she should not even have appeared in human society. And the Lord says, “Be bold! Your faith has saved you.”

What is this boldness? What is this faith, which the Lord approves of and blesses? What is this faith that each of us would like to have? We see the amazing humility and wonderful boldness of this woman. Her humility consists in the fact that in believing in God, believing in His inexhaustible mercy, regardless of all the laws, she resolved in her soul to break through to Him and ask for His fatherly care and mercy. She correctly believed in Him as

infinitely merciful! And no boundaries, including religious ones, could stop her. Second is her boundless humility. Aware of the whole horror and unlawfulness of what she was doing, she fell down before the Teacher, the Lord Jesus Christ. She had the loftiest humility, and supreme boldness as a human being.

---

SHE WAS WORTHY OF THAT  
MYSTICAL CONVERSATION,  
WHICH TOOK PLACE AMIDST THE  
NOISY CROWD, IN THE MIDDLE  
OF AN ORIENTAL BAZAR, IN THE  
QUIET SPACE BETWEEN HER  
SOUL AND GOD. WE ALL WANT  
SUCH A MYSTICAL  
CONVERSATION, AND WE  
SHOULD ALL STRIVE FOR IT, WE  
SHOULD ALL SEEK IT.

---

A multitude of works by the holy fathers teach us how to cultivate the habit of such a conversation in our souls. We of course want it. But will God want to talk with our soul? Does it have what Holy Scripture tells us about: “A heart that is broken and humbled, God will not despise” (Ps. 50:17)? If we have only pride and the passionate desire to force our way into communion with God, the Lord will not give us this connection until our heart and soul become truly humble. This is the task of our whole lives. This is the lesson of our whole lives. This is the greatest of spiritual arts—to find ourselves as we are in reality, without deceiving ourselves with arrogance and illusions about ourselves, without exalted myths about ourselves; to find ourselves as we really are, without deceiving ourselves, other people, or God. A soul that looks at itself honestly and without delusions can acquire humility, and later obtain that mystical conversation with God, which is the main goal of Christian life. This conversation, this communion is our constant abiding in God; it is salvation itself, and life eternal. Amen.

*Metropolitan Tikhon of Pskov*